

Sygn. akt VIII U 2074/16

## WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 21 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

**Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak**

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Lublinie

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 14 września 2015 roku znak (...)

**zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. B. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2015 roku do 31 lipca 2018 roku.**

**Sygn. akt VIII U 2074/16**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił Z. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 września 2015 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. B. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na dolegliwości ze strony kręgosłupa.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

**Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:**

Z. B. w okresie od dnia 1 marca 2005 roku do dnia 31 lipca 2015 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawca w dniu 16 lipca 2015 roku złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 208 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 13 sierpnia 2015 roku został uznany za niezdolnego do pracy nadal do dnia 31 sierpnia 2018 roku (k. 211 akt ZUS). Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości

przez Głównego Lekarza Orzecznika wniesionego sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 4 września 2015 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 214 - akta ZUS).

Z. B. cierpi na (...) Stan ten sprowadza na niego częściową niezdolność do pracy nadal od dnia 1 sierpnia 2015 roku do dnia 31 lipca 2018 roku (opinia biegłej – k. 38-39).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanej opinii biegła specjalista medycyny pracy dr L. M. wskazała, że w stanie zdrowia badanego nie nastąpiła żadna poprawa w porównaniu do okresu przed 31 lipca 2015 roku. Stwierdziła ograniczenie bolesne w zakresie (...) Podniosła, że wnioskodawca wymaga stałej opieki i rehabilitacji (k. 38-39). Opinia ta była logiczna, spójna i rzetelna i zasługiwała na obdarzenie jej wiarą w całości. Opinia biegłej dr A. M. natomiast nie zawierała ustalenia, że u wnioskodawcy występują (...) Biegła nie dostrzegła w stanie zdrowia ubezpieczonego istotnych objawów neurologicznych. Świadczy to o powierzchowności przeprowadzonego badania, co dyskwalifikuje opinię biegłej jako miarodajną do poczynienia na jej podstawie dalszych ustaleń faktycznych.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydana opinia biegłej specjalisty medycyny pracy spełnia te kryteria.

Odwołanie Z. B. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że Z. B. do 31 lipca 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy jedynie pierwsza ze wskazanych przesłanek była sporna w niniejszym postępowaniu. Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 lipca 2018 roku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres stwierdzonej niezdolności do pracy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477<sup>14</sup> §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.